

La ciutat més freda i lletja

Al darrer Ple de l'Ajuntament de Manresa el grup municipal de la CUP va presentar un parell de propostes d'un perfil relativament semblant. En l'una es proposava que, d'una vegada, es convertís la plaça Milcentenari en allò que diu el POUM des de fa més de 20 anys, en un espai verd (esportiu i de lleure); en l'altra s'insistia en la necessitat d'augmentar la partida destinada a la campanya de replantació d'arbres morts o arrencats (l'any 2012 només es van substituir 96 exemplars amb un cost de només 12.707?). Conscients de la desastrosa situació de les finances municipals, les mocions proposaven inversions mínimes en el primer cas i un augment significatiu (24.000?, per exemple), però molt raonable, en el segon. Quantitats que en cap cas posarien en perill el pressupost per a l'any 2013 que, com no pot ser d'altra manera, dedicarà quantitats importants a via pública, a neteja, a cultura o a esports. Per això va resultar sorprenent el la unanimitat dels altres partits de la oposició manresana (PP, ERC i PSC) en no voler gastar en places o arbres en un moment de greu crisi econòmica com l'actual. El portaveu d'Esquerra va arribar a afirmar que no es podia invertir en l'arbrat de la ciutat mentre hi hagués gent que passés gana, i també algun periodista, proper al mateix partit, s'atrevia a assegurar que ara no era el moment de l'urbanisme, que ara calien "polítiques socials".

Són afirmacions que no comparteixo, per dos motius bàsics. D'una banda, perquè responen a una visió assistencialista i gairebé caritativa de l'acció política. Evidentment que l'Ajuntament no pot restar insensible a la situació d'emergència social que viuen molts veïns i veïnes de la ciutat, però la solució, a la llarga, no passa perquè els desatengui les obligacions que li són pròpies, lligades a la gestió quotidiana de la ciutat, per dedicar-se a pagar vals d'aliments, sinó perquè es tirin endavant les reformes polítiques i econòmiques necessàries (i possibles) que ens permetin repartir molt millor la riquesa i les oportunitats. I, per altra banda, perquè no entendre la dimensió social i política de l'urbanisme, també de les pedres i els arbres, és no entendre (i ho sento) què són ni l'urbanisme ni la política. De fet, aquesta és una de les disciplines menys neutra, amb més càrrega social i ideològica, de totes les que s'estudien a les facultats. Perquè l'espai públic és l'únic patrimoni material dels que res més no posseeixen, i dignificar-lo contribueix a augmentar el valor real i simbòlic d'allò col·lectiu i compartit. Abandonar-lo, en canvi, només genera individualisme i insolidaritat. Perquè, i tornant al cas que ens ocupa, no són els nens i nenes que viuen en una casa amb jardí i que viatgen quan tenen vacances els que més trobaran a faltar un parc per jugar al bell mig del barri més atapeït i amb més problemes socials de la ciutat. I és que viure en una ciutat freda i lletja (ho diu el Guardian) ens fa a tots més pobres, però encara més als que ja ho són.